

[Rosing.]

Dernæst vil jeg udtrykke et almindeligt ønske om en forbedring af lytteforholdene og mere betryggende flypassagertransport i Grønland.

Som man ved, indviedes den nye Grønlands radio med en effekt på 25 kW i 1958 i stedet for radioen med den meget beskedne effekt af 1 kW, som siden 1940 havde fungeret med meget begrænset aktionsradius. Den nye radio indtager nu en dominerende rolle i nyhedsformidlingens, oplysningens og underholdningens tjeneste. Om vinteren høres den næsten overalt i Grønland, men da landet er stort og udstrakt og ligger i arktiske egne, hvor lyse nætter i ordets egentlige betydning hersker i forårs- og sommermånederne, er aflytningsproblemet endnu langt fra løst. Yderdistrikterne Nord- og Østgrønland samt Julianehåb, Nanortalik og delvis Umanak kan ikke dækkes af mellembølgeudsendelser i 3-6 forårs- og sommer måneder. Aflytningsforholdene i de sydligste byer forværres yderligere af stedlige forstyrrelser. Oprettelsen af to relæstationer, som ligger henholdsvis i Godhavn mod nord og Frederikshåb mod syd, kan roligt betegnes som et mislykket foretagende. I lokale blade og i landsrådsforhandlingerne siden udskiftningen af radioen læses klager fra repræsentanterne for de nævnte distrikter, hvis befolkning tilsammen udgør $\frac{2}{5}$ af landets befolkning.

Efter fiaskoen med retransmissionsforsøget fra relæstationen i Frederikshåb blev der i Julianehåb forsøgsvis opstillet en retransmissionsmodtager, og efter chefingeniørens udtalelse sidste år i landsrådet ville der næppe i det sydlige Grønland kunne foretages nogen forbedring af aflytningsforholdene på mellembølgenettet, hvis dette forhold faldt negativt ud, hvilket er sandsynligt. Vedrørende støjplagen i æteren sagde chefingeniøren i øvrigt, at denne støjmængde fra radiosendere, elværker o. lign. måtte antages i de kommende år at ville stige, og at man i Grønland ville gå over til en helt ny teknik, der ikke generes af støj eller black-outs. Han nævnte ikke, hvilken teknik der var tale om. For Nord- og Østgrønlands vedkommende er det endnu værre med lytteforholdene.

Til afhjælpning af den brudte kontakt mellem Godthåb og de pågældende distrikter

i visse måneder af året og dermed den store mangel på nyhedsstof er det meget ønskeligt, at man på dette område indsætter alle til rådighed stående midler: kortbølgefrekvenser, den ubestemte „helt nye teknik“ eller flere mindre relæstationer, og at man med alvor intensiverer kampagnen mod støjplagen. Dette ønske lyder sikkert helt modstridende med sparebestræbelserne, men det er en nødvendighed, som enhver kan forstå. Nyhedstjenesten og oplysningskampagnen kan slet ikke undværes. Hvis man forestiller sig, at f. eks. fynboerne ikke kunne høre Danmarks radios udsendelser i blot 1 måned af året, hvilken utilfredshed kunne der ikke opstå i denne anledning? Endda ville fynboerne være langt bedre stillet end de omhandlede distrikters befolkning, idet de hver dag får rigeligt af nyheder gennem dagbladene, som ikke findes i Grønlands daglige liv.

„Sikkerhed i luften, til lands og til vands“ er parolen i teknikkens tidsalder. Dette gælder ikke mindst i Grønlandsfarten og i den interne flyvetrafik deroppe.

I Grønlandspostens nr. 9, torsdag den 26. april i år, altså før flyveulykken skete, blev der i lederen rettet en temmelig stærk kritik både mod vinterflyvningen i Grønland og flypassagertransporten til og fra Grønland. I artiklen understreges den kendsgerning, at det materiel, man flyver med i øjeblikket, er særdeles upålideligt, at de mange uheld har fremkaldt en voksende mistillid til de flyvemaskiner, man anvender, og at den danske stat i den kgl. grønlandske handels skikkelse på det groveste tilsidesætter de trafikmæssige forpligtelser, man har over for det grønlandske samfund. Denne kritik giver mig anledning til at berøre dette spørgsmål.

Lederen begrundet kritikken med kendsgerninger, som afslører tilstandene med al tydelighed. Man havde kun en canadisk Otter til vinterflyvning og eventuel patienttransport i år. I tidsrummet fra den 9. marts til den 23. april har der været fem maskinskader, og i den Catalina, man sendte omkring den 20. april fra Canada til hjælp for Otteren, var varmesystemet defekt, så besætningen måtte sidde i kabinen i 30 graders kulde. Derefter gik radioen i stykker, og senere var der noget i vejen med det hydrauliske tryk. Alle disse uheld bevirkede,